

Tots els partits polítics i mitjans de comunicació han repetit, fins a buidar-la, la paraula “prudència” davant del nou panorama polític que s’obri amb l’alto-el-foc d’eTA. Els comunicats de la banda estan plens de prudència, la seua, és clar, la que els interessa. Ara bé, el que no sabem és fins a quin punt s’han aplicat la prudència els propis partits i mitjans. I la prudència no és tanta com la pretesa, la veritat. d’imprudents, per exemple, Ibarretxe el primer, qui —recordant-nos a tots la seua veloç i poc meditada comparecència després de l’atemptat de l’11M— ja ha començat a fer discursos paternalistes, plans multilaterals i taules, pluripartites, això sí.

Però no és l’únic imprudent. Qui més ha demanat prudència ha sigut el Partit Popular, però no descobrirem res si afirmem que el seu excès de prudència també podria ser terriblement imprudent. Els socialistes corren també el risc de la imprudència si es deixen dur per un cert triunfalisme abans de tenir totes les figures al cabàs; potser per això Zapatero, sagaç, ha insistit tant en la necessitat de “verificar” quina és la “permanència” de l’alto-el-foc. Però en realitat això ja no és prudència; això és guardar-se una carta a la mànega, per si de cas. Mai no se sap el que pot passar.

La imprudència més gran seria, sens dubte, no aprofitar l’oportunitat de trobar un camí real per a la pau i, per això mateix, els qui han fet ultrapartidisme amb el terror, haurien de ser els primers en aplicar-se un sentit real de prudència. Si l’alto-el-foc és “permanent”, temps n’hi haurà per al diàleg i la negociació; i per a arribar a això haurem d’aprendre primer, més que a proclamar-la, a practicar una prudència que reclama moltíssima audàcia.